

”Jesus är unik och detta måste förkunnas.”

Föredrag för Frälsningsarméns medarbetare

Micael Nilsson

Nässjö den 22 april 2015

I maj 2010 tog det samfund vår kyrka tillhör, Evangeliska Frikyrkan, beslut om ett strategidokument på sin kongress. Inget av det är unikt för just vårt samfund. Det handlar om hur vi förkunnar Kristus i en tid som vår; att vi behöver vara missionsrörelser som tänker in vårt eget land i missionstänkandet, hur vi bygger trovärdiga och attraktiva församlingar som människor vill vara med i, hur vi följer Jesus och hur vi utrustar till tjänst. Jag är säker på att ni har liknande dokument inom Frälsningsarmén, och att de är minst lika bra. Hur som helst... Jag tycker om det där dokumentets inledning. Det inleds nämligen med samma rubrik som vi har satt över den här förmiddagen. ”Jesus är unik och detta måste förkunnas.”

Jag tänkte börja med att läsa några brottsstycken av hur man formulerat analysen av denna första utgångspunkt, som jag menar måste vara rätt utgångspunkt när en kyrka, en kår, eller ett samfund funderar över framtiden. För visst måste det väl ändå vara rätt att börja med Jesus?

”Jesus fascinerar men är också ifrågasatt. Det finns ett stort intresse och en stor öppenhet för att tala och skriva om Jesus. Men – och det är viktigt att notera – det är inte nödvändigtvis kyrkans Jesus eller ”vår” Jesus som kommer till uttryck i dessa samtal. Bilderna är många – kanske lika många som rösterna – och Bibelns och kyrkans Jesus är inte sällan ifrågasatt just som en konstruktion av kyrkan.

Denna mångfald är typisk för vår samtid och aktualiserar frågan om hur olika grupper kan samsas med respekt och tolerans för varandra. Strävan efter respekt och tolerans tenderar emellertid att leda till att sanningsfrågorna hamnar i bakgrunden och att relativism blir den dominerande hållningen, i form av en särskild förståelse av tolerans. Just begreppet tolerans har blivit viktigt och dess motsats – intolerans – uppfattas som helt oacceptabelt. Rädslan är stor för det som ofta kallas fundamentalism och med detta menas ungefär den typ av politisk eller religiös åskådning som har exklusiva anspråk gentemot andra grupper och som därmed tenderar att ta till våld eller betvingande medel för att påverka utvecklingen i sin egen favör.

Jesus och bekännelsen till Jesus som Herre har blivit kraftigt ifrågasatt eftersom den uppfattas som just intolerant... Det är naturligtvis så att kyrkan inte har monopol på Jesus och vem som helst kan självklart presentera sin egen läsning av Jesus. Det är inte detta frågan gäller. Det som står på spel är istället om kyrkan frimodigt ska fortsätta att förkunna den unike Jesus såsom vi läser de bibliska texterna utifrån god exegetik och med en ansvarig tolkning, eller om vi ska vika ner oss eftersom det kostar för mycket.

Vårt uppdrag är att vittna om det vi sett och hört. Kyrkan är inte sänd i sitt eget namn utan som ambassadör för Jesus Kristus och hennes uppdrag är att vittna om Jesus Kristus i ord och handling. Detta vittnesbörd kännetecknar den första församlingen i Jerusalem. Även när de möter motstånd vittnar Petrus och Johannes frimodigt om Jesus Kristus (Apg 4:20). Genom historien har vittnesbördet om Kristus från tid till tid varit kostsamt men fyllda av Anden har Jesu lärjungar fortsatt att vittna om det man ”sett och hört”.

OK... lite kanslsvenska blev det ju. Men om man skulle sammanfatta det väldigt enkelt: Visst finns det ett intresse för Jesus även i vår tid. Inte så sällan känner människor, av olika orsaker, sig främmande för kyrkan, men kan ändå likaväl vara märkligt dragna till Jesus. Det skrivs om Jesus, och det görs populärvetenskapliga tv-program om honom. Ofta med ambitionen att berätta den ”verkliga” berättelsen om vem Jesus ”verkligen var”. Man kunde här t.ex. referera till Jonas Gardells bok ”Om Jesus”, som blev en storsäljare mitt i det sekulariserade Sverige, eller till Dan Browns bok

”Da Vinci koden” som blev en bästsäljare världen över och dessutom en påkostad Hollywoodfilm. Detta var böcker som handlade om Jesus, men kanske en Jesus som många av oss då och då, i varierande grad, kände oss främmande inför. Det finns kort sagt många liknande försök att tala om ”den historiske Jesus”, d.v.s. vem Jesus faktiskt var innan kyrkorna skrev sina egna mytiska förgudande versioner av honom genom evangelierna och bekännelseskrifterna.

Jag ska återkomma till det här, som förstås inte är nytt för någon av oss. För jag är säker på att vem som helst av oss kunde hålla sin egen version av detta föredrag idag. Men eftersom jag nu fått förtroendet och uppgiften så ska jag - om inte annat för att samla ihop våra tankar och påminna oss om det viktigaste än en gång - återkomma till just det unika med Jesus. Men innan jag gör det, låt mig återvända till ännu en sak i det där strategidokumentet, nämligen till det där med intoleransen. För människor är – av mycket goda skäl – rädda för intolerans. Och visst drar det sådana kalla vindar genom vårt land dessa dagar? Visst är det farligt med intolerans?

Alltså uppstår ett semantiskt problem, d.v.s. vi får problem med hur vi ska uttrycka oss på rätt sätt. Om du kommer ihåg... Paulus ber om förbön i Ef 6 om att han ska få både rätt ord och frimodighet i sin förkunnelse. Jag tror att vi behöver få förbön för samma sak. När det kommer till att predika det unika med Jesus behöver vi verkligen frimodighet, i en tid som gärna tycks vilja tysta ner den kristna förkunnelsen. Men vi behöver också vara kloka och inkännande på ett riktigt sätt. Inte så att vi anpassar vårt budskap efter världens alla åsikter, men så att vi verkligen kan kommunicera.

Många är nämligen rädda för religion. Och det kan man nog förstå. För några år sedan hamnade Pingstförsamlingen i Knutby i alla svenska tidningar, med ord som sekt, mord, äktenskapsbrott o.s.v. Och inte så sällan står det om präster eller pastorer som bedragit någon. För att inte tala om terrororganisationen Islamiska Statens vansinnesdåd, i nyhetsbilder man helt enkelt inte klarar av att ta till sig från dagens Mellan Östern. Nej... det är väl inte så svårt att förstå att människor är rädda för religion. Men ändå... detta intresse för Jesus. Det tycks faktiskt som att varje gång någon försöker dödförklara och begrava honom så uppstår han med ny kraft igen.

Det blev så tydligt när min mamma blev svårt sjuk för några år sedan. För mamma var alltid så rädd för religion. När jag började gå till Missionskyrkans ungdomsverksamhet hemma i Sunne sa min mamma: - Vad du än gör Micke så får du inte gå och bli frälst! Fast jag, 13-14 år gammal, pep fram att det nog redan var för sent med det.

Min mamma var ingen kristendomshatande förföljare. Men hennes erfarenheter av kyrkan var tydligen inte bra. Alltså var hon bara rädd om sin tonåring. Men hon längtade efter himlen. Ja, mamma läste gärna dikter om himlen. Det tyckte hon var vackert.

Så blev hon obotligt sjuk i cancer och dog på några veckor. Det var en svår tid. Jag ville förstås tala med mamma om Gud. Men hon var rädd för allt det där. Fast hon var också rädd för döden. Så jag undrade hur jag skulle kunna tala med henne om Himlen och tryggheten utan att dra in en massa religion som skrämde bort henne. – Jag kan nog inte bli så där väldigt religiös som du, sa hon. Jag försökte förklara att man inte behövde bli på något särskilt sätt alls för att få komma till Jesus. Att man... att man bara kunde komma till honom, med sin egen enkla bön. Som rövaren på korset som bara fick fram sitt: - Jesus, tänk på mig.

Vägen till mammas hjärta gick - som så ofta - genom våra barn. För barnen kunde tala med farmor om Gud utan att det var farligt. Hennes lågmälda bekännelse blev till slut hennes Bibel på nattduksbordet, som låg där varje dag fram till den sista. Det blev hennes: - Jesus, tänk på mig.

Jag tror att många svenskar är som min mamma. De längtar till Himlen. De är lite intresserade av Jesus. Men de är rädda för religion. Och då blir ordet ”intolerans” ett stort blinkande rött ljus, en varningssignal för något trångsynt och farligt. "Vad du än gör får du inte gå och bli frälst." Då blir min fråga: - Kan man förkunna att Jesus är unik utan att bli intolerant?

Kan övertygelse och ödmjukhet gå hand i hand?

Finns det ett sätt för oss att förbli trogna det gamla evangeliet samtidigt som vi kommunicerar med vår egen tid på ett begripligt och trovärdigt sätt?

Om vi kan tänka tillsammans en stund i dessa frågor idag så kanske detta kunde vara välinvesterad tid, trots att jag får brottas med min frimodighet för att stå kvar här framför er. För jag tycker nog att ni i Frälsningsarmén på så många sätt är ett föredöme för oss andra i att lyckas med detta. För har svensken nu inte så mycket till övers för kyrka och frikyrka så brukar det ändå finns ett "men" i denna tveksamhet. "Men Frälsningsarmén tycker jag om." Bra gjort! Nu får jag ändå stå här som en bland många pastorer som sliter hårt med församlingsbyggandet i en stadsmiljö, med allt det innebär. För mitt perspektiv på dessa frågor blir en pastors.

Jesus är unik, och detta måste förkunnas.

Jag tänker så här. Låt mig börja med det första först. Jag vill lägga en god stund av mitt föredrag på att tala om det unika med Jesus. Jag tror nämligen på att Jesus är unik och att detta måste förkunnas. Men genom resans lopp vill jag också lägga till några ord till rubriken som kommer att handla om frågan "hur", d.v.s. om hur detta borde förkunnas i ett mångkulturellt samhälle, där många religioner och ideologier lever sida vid sida, och bland gamla ängsliga och religionsrädda svenskar.

Så, först: Jesus är unik

Jag tycker att det är dags för några bibeltexter nu. Vi börjar med den här, Mark 3:1-6: *"Han gick till synagogan en annan gång, och där satt en man som hade en förtvinad hand. De höll ögonen på Jesus för att se om han skulle bota honom på sabbaten; de ville ha något att anklaga honom för. Han sade till mannen med den förtvinate handen: "Stig upp och kom fram." Sedan frågade han dem: "Vad är tillåtet på sabbaten, att göra gott eller att göra ont, att rädda liv eller att döda?" De teg. Då såg han på dem fylld av vrede och sorg över att de var så förstockade. Och till mannen sade han: "Håll fram handen." Han höll fram den, och den blev bra igen. Men fariseerna gick bort och började genast överlägga med Herodes anhängare om hur de skulle röja Jesus ur vägen."*

Fariséerna ville röja Jesus ur vägen. Varför? Jesus gjorde ju ett makalöst under. Borde de inte ha varit lite ödmjuka efter det? Men det är tydligen inte ett under de ser. Dessa män har nämligen ett filter av hat och avsky framför sina ögon. Det sägs ibland att den som alltid söker efter fel aldrig heller finner något annat. Och det är tragedin här. Dessa arga män har ögonen på Jesus. De söker efter något att sätta dit honom för.

Visst säger det någonting om Jesus? Hade man sökt efter fel i mitt liv hade man inte behövt leta särskilt länge. Men hos Jesus fann man inget.

Varför söker de då efter något att sätta dit honom för? Är det bara för att han – i deras ögon, och med deras tolkning av lagen – bröt mot sabbatsbudet? Nej, det här är större än så. Ska man förstå deras arga rovfågelsblick på Jesus den här dagen så måste man läsa om vad som nyss hade hänt. Det återberättas i Mark 2:23-28: *"En sabbat tog han vägen genom sädesfälten, och lärjungarna började rycka av ax medan de gick. Då sade fariseerna till honom: 'Varför gör de sådant på sabbaten som inte är tillåtet?' Han svarade: 'Har ni aldrig läst vad David gjorde när han och hans män blev hungriga och inte hade något att äta? Han gick in i Guds hus – det var när Evjatar var överstepräst – och åt upp skådebröden som inga andra än prästerna får äta, och gav också dem som var med honom.' Och Jesus sade till dem: 'Sabbaten blev till för människan och inte människan för sabbaten. Alltså är Människosonen herre också över sabbaten.'"*

Varför är dessa fariséer så arga på Jesus att de vill röja honom ur vägen? Jo, det är de för att de förstått vad Jesus sagt. Jesus har kallat sig själv för "herre över sabbaten". Detta var ett oerhört anspråk. Jesus försvarar att han och hans lärjungar åt av säden med att han själv är sabbatens herre. Fast sabbatens herre... Det kan väl bara vara Gud? Gud är sabbatens herre. Gud som instiftade vilodagen och som gav Mose ett bud om att helga den, skrivet med Guds finger på tavlor av sten.

Förstår du nu varför dessa fariséer var så upprörda? Jesus hade jämfört sig själv med Gud, vilket förstås var ännu värre än att bryta ett av Guds bud.

Vad är det vi ser här? Här smids planer. Detta är korsets skugga. Här skapas oheliga allianser av människor som annars inte tyckte vare sig som eller om varandra. Och det som väcker detta hat är alltså Jesu anspråk på att vara unik.

Jag har tyckt mycket om den där formuleringen: "Jesus är unik och detta måste förkunnas." Men egentligen är t.o.m. detta för tamt. Visst var Jesus unik, men vem är inte det? Du är ju också unik. Och Muhammed och Buddha och Konfusius... De var alla unika. Men det unika med Jesus var att han påstod sig vara mer än en människa. Och här tror jag att vi behöver se över vårt teologiska fundament. Så låt mig lägga till några ord till rubriken över mitt föredrag:

I. Jesus är unik och detta måste förkunnas MED ÖVERTYGELSE

Och till "övertygelse" skulle jag dessutom vilja lägga till "med teologisk övertygelse" och med "personlig övertygelse".

Vi börjar med teologin. Vad är egentligen våra saksål när vi påstår att Jesus är unik?

Att han är unik för mig är väl en sak. Det kunde ju sägas om min fru också. Jag kunde ju säga att "Maria är unik". Hon är förstås den enda för mig, efter som vi är man och hustru sedan mer än 30 år tillbaka. Jag älskar henne, och därför finns det ingen annan kvinna som henne i mitt liv.

Men när jag säger att Jesus är den ende så är det ju inte bara en personlig sak, d.v.s. han är den ende för mig. Kyrkan tror och förkunnar att Jesus är den ende, i objektiv mening, som kan rädda en människa för tid och evighet. Hur kan vi påstå det?

Låt mig summera många bibelord i några enkla påståenden om på vilket sätt Jesus är unik:

1. Jesu tillblivelse är unik

Jag hade en god vän som skulle framföra ett vittnesbörd i ett stort utomhusmöte. Han var mycket nervös och råkade säga att "Jesus är född i ett stall, som vilken människa som helst". Jag vet inte hur många människor du känner som är födda i ett stall. Nu är det väl heller inte just det som gör Jesu födelse unik utan detta med jungfrufödelsen. Det är, som du känner till, en omdebatterad lära, men ack så viktig. Jesus avlades av den helige Ande i en ung kvinnas liv. Är det så viktigt om man tror det eller inte? Ja, visst är det viktigt. Hela vår frälsning ligger i denna lära. Är Jesus bara en människa, om än unik, eller är han något mer? Den kristna kyrkan tror att Jesus är något mer. Vi tror nämligen att Jesus är sann Gud och sann människa.

När jag ska förklara det här för barn brukar jag ta fram några frivilliga för ett litet drama. Någon får vara Adam. Någon får vara Gud. Någon stackare får vara ormen, med en frukt i handen och någon ytterligare får vara Jesus.

I scen 1 står Gud och människa hand i hand och jag förklarar att så var det tänkt. En gång var jorden en lustgård och Gud och människa levde med varandra.

Så kommer ormen in på scenen, med en frukt i hand. Han lurar människan som släpper Guds hand, vänder sig mot ormen och tar frukten. Och jag förklarar syndafallet, hur allt gått sönder, hur vi tappat kontakten med Gud. Vi har vänt Gud ryggen och kan inte finna honom igen. Då kommer Jesus in på scenen. Jesus är både Gud och människa. Därför kan han nu fatta Guds hand och Adams hand och i sin egen kropp förena Gud och människan igen. Det är en enkel liten dramatisering, men den fungerar väl. Jesu tillblivelse är viktig. Varför? Jo, för att det spelar roll vem som är din pappa. Jesus var Guds son.

Men hans tillblivelse är också unik i detta att den var förutsagd. Det finns ett helt unikt profetiskt material i Gamla testamentet där människor som levte många hundra år före Jesu födelse talat om

den. Dessa profeter berättade på förhand om vem Messias skulle vara och vad han skulle göra. De tecknade med andra ord en profetisk gärningsmannaprofil av en kommande Frälsare. Den blir till slut fantastiskt detaljerad med över 300 profetior som handlar om vem han skulle vara. Där finns allt från de stora dragen, hans identitet och vad han ska göra, ner till detaljer som var han ska födas. Ungefär 10% av dessa förutsägelser går i uppfyllelse den dag Jesus korsfäst. Den dagen är på förhand kartlagd in i minsta detalj. Detta är ett märkligt dokument, helt unikt i litteraturen. Det innehåller information om vem Messias ska vara som stämmer in på en enda man i världshistorien, nämligen på Jesus från Nasaret.

OK... om man nu bara vill avfärda Jesus, vad gör man då av dessa texter? Blir man ändå inte svaret skyldig? Hur är dessa förutsägelser möjliga utan Gud? Och, som sagt, de pekar tillsammans ut en enda man i världshistorien.

Hans födelse är unik, för den var förutsagd.

Men Jesus är också unik, enligt Johannes, i detta att han fanns före sin födelse. Vi talar då om Jesu preexistens i kristen teologi. Johannes skriver, Joh 1:1-5: *"I begynnelsen fanns Ordet, och Ordet fanns hos Gud, och Ordet var Gud. Det fanns i begynnelsen hos Gud. Allt blev till genom det, och utan det blev ingenting till av allt som finns till. I Ordet var liv, och livet var människornas ljus. Och ljuset lyser i mörkret, och mörkret har inte övervunnit det."*

"Ordet" har alltid funnits. Vad betyder dessa kryptiska ord? Johannes avkodar dem åt oss i vers 14: *"Och Ordet blev människa och bodde bland oss, och vi såg hans härlighet, en härlighet som den ende sonen får av sin fader, och han var fylld av nåd och sanning."*

Ordet som alltid funnits blev människa. Gud kommer till oss i Jesus från Nasaret.

Hans tillblivelse är unik.

2. För det andra: Hans liv är unikt

Hebreerbrevets författare skriver, Hebr 4:15: *"Vi har inte en överstepräst som är oförmögen att känna med oss i våra svagheter, utan en som har prövats på alla sätt och varit som vi men utan synd."* Jesus levde det vackraste liv en människa levt. Bibeln säger att han aldrig syndade. Faktum är att hans motståndare måste ljuga och fabricera falska bevis mot honom vid rättegången mot hans liv. Aldrig har någon levt som han. Levnadsteckningen av Jesus är ett fantastiskt porträtt av en stor personlighet, en trygg, närvarande och en oerhört modig människa.

Jag tycker mycket, mycket om vändningen i orden från Hebr 4:15. Jesus är utan synd, men det betyder inte att han inte kan känna med oss när vi syndar. Och så tänker jag att en sann förkunnelse om den unike Jesus inte heller kan bli intolerant, eftersom Jesus inte är intolerant. Jesus är inte ett religiöst känslökallt monster. Jesus är en varm, kärleksfull människa, som äter med syndare, som besöker en utstött Sackaios, som sitter ner med en kvinna som lever i trasiga relationer med olika män och talar med henne om vad hon egentligen längtar efter, eller som kan gråta vid Lasaros grav. Och jag vet till slut inte vad jag tycker är störst, en frälsare som kan ropa ut den döde ur graven eller en frälsare som gråter. Jesu liv är unikt.

3. För det tredje: Hans förkunnelse är unik

Joh 7:45-46: *"När deras folk kom tillbaka frågade översteprästerna och fariseerna: "Varför har ni inte tagit hit honom?" De svarade: 'Aldrig har någon människa talat som han.'"*

Vad predikade Jesus egentligen?

Vad var hans stora budskap till världen?

Frågar du en kristen om han eller hon tror på Jesus så blir svaret förstås ja. För det är väl det det är att vara en kristen, inte sant? En kristen är en människa som tror på Jesus. Men om du frågar honom

eller henne vad de tror OM Jesus blir svaret kanske mer svävande. Frågar du dessutom vad det är Jesus sa som han eller hon tror på, d.v.s. vad Jesus sagt som är värt att sätta sin tro till blir svaren kanske ännu mer differentierade. Kanske kommer det då att handla om ett och annat citat man lärt sig, som att allt vad man vill att människorna ska göra mot en själv är det man ska göra mot dem. Jag är kort sagt inte så säker på att alla kristna kan ge ett svar på frågan vad Jesus egentligen predikade.

Frågar du utanför kyrkan vad människor tror att Jesus predikade blir ofta svaret: - Kärleken! Jesus sa att vi ska älska varandra. Den som är lite mer insatt kanske kommer ihåg att Jesus sagt att vi t.o.m. ska älska våra fiender.

Och det är ju sant att Jesus talade mycket om kärlek. Han sa ju t.o.m. att det största budet i lagen är att vi först ska älska Gud och sedan vår nästa som oss själva. Så visst är kärleken ett av Jesu verkligt stora teman. Så är det.

Men kärleken var inte allt, och inte heller det ord evangelisterna använde för att sammanfatta hans budskap. Om Jesus hade gått omkring i Judéen, Samarien och Galileen och sagt att människor skulle älska varandra hade nog ingen kommit på att korsfästa honom för det. Och även om det skulle varit något tufft för en och annan jude att höra att man skulle älska sina fiender, i ett ockuperat och våldtaget litet land, under den romerska järnstöveln, så kan vi nog vara helt säkra på att en judisk profet som talade om att judarna skulle älska sina fiender och vända andra kinden till hade varit mer än välkommen hos romarna. De hade aldrig korsfäst honom för det budskapet.

Så Jesu korsfästelse, där judar och romare gör gemensam sak, antyder å det starkaste att det Jesus hade att säga var betydligt mer revolutionerande och omskakande än ett budskap om att vi borde älska varandra. Även om också det, för all del, kan vara nog så revolutionärt.

Så... vad predikade Jesus då? Så här sammanfattas hans förkunnelse i Mark 1:14-15: *"När Johannes hade blivit fängslad kom Jesus till Galileen och förkunnade Guds budskap och sade: 'Tiden är inne, Guds rike är nära. Omvänd er och tro på budskapet.'"*

Detta var Jesu budskap i ett nötskal. "Guds rike är nära."

Frasen "Guds rike" förekommer 53 gånger i Nya testamentet. Parallelluttrycket "himmelriket" förekommer 32 gånger. Och nästan alltid är det från Jesu läppar.

Jesus talade alltid om Guds rike. Ibland genom liknelser. Guds rike är som ett senapsfrö som växer till ett stort träd, eller som en skatt eller en dyrbar pärla, eller som en underbar fest. Så är det med Guds rike, säger Jesus, och målar fantastiska bilder inom dem som lyssnar.

Om nu Jesus talade om detta så ofta är det kanske ändå lite märkligt att så många kristna har en väldigt vag uppfattning av vad Jesus talar om när han talar om Guds rike. Någon föreslår att Guds rike är Himlen. Andra tänker att Guds rike är kyrkan. Men Guds rike är mer än så. Guds rike är där Guds vilja sker. När Guds vilja sker nås vi av Guds rike.

Om vi tror på Jesus borde det vara viktigt för oss att ta reda på vad Jesus trodde på. Och Jesus trodde på Guds rike. Han trodde på ett rike där inte kejsaren utan Gud satt på tronen. Han trodde på ett rike där alla människor är viktiga och där människor upprättas. Jesus trodde på ett rike som inte ska förgås. Det kan verka litet och svagt i en ond värld, men det har senapskornets växtkraft. Guds vilja ska ske. Guds rike ska komma.

Detta budskap var större än vad de religiösa ledarna i Israel förstått. De trodde att Guds rike var ett politiskt upprättande av en nation. Men Guds rike är världens hopp om en ny himmel och en ny jord. Det tar sin början i en människa när hon blir född på nytt. Det är en skatt. Det är en fest. Och en dag ska vi alla leva i detta rike. Det är Bibelns bländande framtidsvision.

Ingen har talat så vackert som Jesus. Ingen har kunnat måla upp bilden av Guds rike som han. Det var dessa revolutionära idéer samt hans självanspråk på att vara rikets konung, Guds Messias, som förde honom till korset.

Jesus sa: Guds rike är här! Gud har frigjort sin kraft. Vänd era liv till honom och tro på dessa goda nyheter. Det var detta unika budskap som kom att förändra så oerhört många människors liv i hans närhet, och som gör det än idag. Hans budskap är unikt.

4. Det Jesus gjorde är unikt

Jesus levde det vackraste liv någon levtt. Detta är hans samtids omdöme i Mark 7:37: *"Allt han har gjort är bra: de döva får han att höra och de stumma att tala."*

Allt han gjort är bra. Redan här är det unikt. Om vilken annan människa har detta någonsin kunnat sägas?

Men framför allt är det detta som gör Jesu gärningar så unika, detta som Paulus försöker ge ord åt i 2 Kor 5:21: *"Han som inte visste vad synd var, honom gjorde Gud till ett med synden för vår skull, för att vi genom honom skulle bli till ett med Guds rättfärdighet."*

Bibeln säger att Jesus dog i vårt ställe.

Alla religioner har sina idéer om vad du ska göra för att nå upplysning, nå Nirvana, eller komma till Paradiset. - Gör så här, säger de olika religionsstiftarna. Kravlistorna varierar. Men Bibeln stryker ett streck över dem alla och säger att allt detta är omöjligt. Vi kan inte rädda oss själva. Alla dessa hjälp till självhjälpsförsök är en återvändsgränd. Och längst in i den gränden möter du dig själv. Du räcker inte. Du klarar det inte. Du når aldrig fullkomlighet. Den kristna trons lösning är unik. Den Gud vi inte kan komma till kommer till oss. Den Gud vi inte kan förtjäna vår plats inför ger oss nåd.

"Ingen annan gud har sår...", skriver Edward Shillito.

Jesus är unik. Guds son var beredd att dö för vår skull. Allt detta ryms i några få ord från korset: - Det är fullbordat! Gör, gör, gör... Det är religionernas uppmaning. Men kristen tro säger "gjort". Eller med Jesu ord: - Det är fullbordat! Frälsningen är inte något man gör. Den är något man får.

5. Hans uppståndelse är unik

Detta är ett ämne i sig. Jesu uppståndelse är oerhört trovärdigt och noggrant dokumenterad. Simon Greenleaf var en av sin tids förnämsta rättsexpert när det kom till bevisföring. Han hade en gyllene regel: - Dra inga slutsatser innan du granskat bevisen.

I ett samtal med sina elever angående religion avfärdar han Jesu uppståndelse som struntprat. En elev räcker upp handen och frågar: - Har du granskat bevisningen? Simon Greenleaf tar passningen och börjar studera Bibeln så noga han kan. För första gången i sitt liv granskar han bevisföringen omkring Jesu uppståndelse. Efter att kritiskt studerat alla vittnesmål och andra argument för uppståndelsen drar han denna slutsats: *"Om bevisen för Jesu uppståndelse skulle presenteras för vilken opartisk jury som helst i världen skulle denna jury vara tvungen att dra slutsatsen att Jesus från Nasaret har uppstått från de döda."*

6. Jesu framtida roll som hela världens domare är unik

Joh 5:26-27: *"Ty liksom Fadern äger liv, så har han också låtit Sonen äga liv, och han har gett honom makt att hålla dom, eftersom han är Människosonen."*

Idag tycker och tänker människor olika saker om Jesus. Men en dag ska vi alla ha bara en sak att säga. Paulus skriver i Fil 2:9-11: *"Därför har Gud upphöjt honom över allt annat och gett honom det namn som står över alla andra namn, för att alla knän skall böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är herre, Gud fadern till ära."* Till slut, menar Paulus i sin fantastiska framtidsvision, ska vi alla säga: - Jesus är unik. Eller: - Jesus Kristus är Herre.

7. Hans anspråk är unika

Det Jesus sa om sig själv har ingen annan sagt. Ta t.ex. de sju "Jag är" utsagorna i Johannes evangelium där Jesus träder fram. Vilka är de? Här kommer en påminnelse:

Joh 6:35, Jag är livets bröd

Vilket anspråk! Jesus säger att han är den vi alla hungrar efter och att bara han kan möta denna djupa hunger efter Gud.

Joh 8:12: Jag är världens ljus

Vad säger du om den självpresentationen? Om du mötte någon som presenterade sig själv som "världens ljus" skulle du snabbt behöva ta ställning. Är detta en galning, eller någon med exceptionell täckning för sina ord?

Bibeln säger att "Gud är ljus", 1 Joh 1:5. Jesu ord om att själv vara den som lyser upp världen är anmärkningsvärda. Buddha betyder "upplyst". Hans anspråk var att han blivit upplyst. Jesus säger inte att han är upplyst. Jesus säger att han är ljuset.

Joh 10:7, Jag är grinden in till fåren

Jesus säger att han är vårt beskydd. Ska vilddjuren komma åt fåren måste de passera grinden. Jesus beskyddar dig, men han är också dörren till livet med stort L, själva porten in i himmelriket.

Joh 10:11, Jag är den gode herden

Jesus knyter an till löftet i Gamla Testamentet (Hes 34) om att Gud ska sända ett god herde till sitt folk som ska leda dem. Jesus säger att han är den herden.

Joh 11:25, Jag är uppståndelsen och livet

Jesus säger att den som tror på honom ska leva om han än dör. Det är ännu ett oerhört löfte. Muhammed kunde inte säga det. Inte Buddha heller. Andra kunde peka på sina budskap eller sin kunskap men Jesus kunde säga: - Tro på mig.

Joh 14:6, Jag är vägen, sanningen och livet

Jesus säger att ingen kan komma till Gud på annat sätt än genom honom. Detta är ett av hans starkaste uttalande. Jesus är inte bara vårt föredöme, vår ledstjärna i livet. Han är själva livet. Men så är han också den ende som haft täckning att säga detta, dödens besegrare.

Och sist, Joh 15:5, Jag är vinstocken

Dessa ord följs av några andra: "... ni är grenarna." Med detta menar Jesus att vi är helt beroende av honom för att våra liv ska bära den frukt vi är tänkta att bära.

Så här har kyrkan tänkt och bekänt omkring Jesu identitet, i en av sina viktigaste trosbekännelser, nämligen den nicaenska trosbekännelsen från 300-talet: *"Jag tror... på en enda Herre, Jesus Kristus, Guds enfödde Son, född av Fadern före all tid, Gud av Gud, ljus av ljus, sann Gud av sann Gud, född och icke skapad, av samma väsen som Fadern, på honom genom vilken allting är skapat; som för oss människor och för vår salighets skull har stigit ned från himmelen och tagit mandom genom den Helige Ande av jungfrun Maria och blivit människa; som ock har blivit för oss korsfäst under Pontius Pilatus, lidit och blivit begravnen; som på tredje dagen har uppstått, efter skrifterna, och stigit upp till himmelen och sitter på Faderns högra sida; därifrån igenkommande i härlighet till att döma levande och döda, på vilkens rike icke skall varda någon ände."*

Så har alltså den kristna kyrkan formulerat sin tro på Jesus. Men var kom då dessa tankar ifrån?

Idag är det vanligt att tala om "den historiske Jesus" kontra "evangeliernas Jesus". Den historiske Jesus är den han var. Evangeliernas Jesus är den kyrkan gjort honom till, genom att bygga på med förgudande berättelser och myter. Det har skrivits många böcker om detta. En populärt skriven variant är, som sagt, Dan Browns "Da Vinci koden", där han skriver så här: (Vid konciliet i Nicea 325) "... diskuterade och röstade man om många frågor inom kristendomen – datum för påsken, biskoparnas roll, utdelningen av sakramenten och, naturligtvis, Jesu gudomlighet. Att Jesus var Guds son föreslogs och röstades igenom vid konciliet i Nicea."

Blev Jesus Gud först på 300-talet? Nej, knappast. Ireneus skriver 180 e.Kr: (Jesus) "fick vittnesbördet från alla att han var sann människa och sann Gud." Alltså trodde man åtminstone detta i slutet av 100-talet.

Men vi kan fortsätta ännu längre bak i tiden. Justinus Martyren skriver omkring 160 om Jesus som "Herre och Gud" som "förtjänar att bli dyrkad som Gud".

Och ännu tidigare skriver Ignatius av Antiokia, som levde mellan 35-108 e.Kr: "Jesus Kristus är Gud i kött", "vår Herre och Gud". Nu är vi tillbaka till omkring år 100. Redan då fanns alltså tron på att Jesus var Guds son, själv Gud.

Men vi kan gå ännu längre bakåt. För detta var sannerligen ingen idé som uppstått i Nicea 325. Vi kan gå hela vägen tillbaka till 60-talet där Paulus skriver ett brev till församlingen i Filippi, Fil 2:5-11: *"Låt det sinnelag råda hos er som också fanns hos Kristus Jesus. Han ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlikhet med Gud, utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss. När han till det yttre hade blivit människa, gjorde han sig ödmjuk och var lydig ända till döden, döden på ett kors. Därför har Gud upphöjt honom över allt annat och gett honom det namn som står över alla andra namn, för att alla knän skall böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är herre, Gud fadern till ära."*

Vi är nu nere på 60 talet och hör Paulus tala om Jesu jämlikhet med Gud. Och när han skriver detta går han tillbaka till en profettext i Gamla Testamentet, nämligen till Jes 45:23: *"Jag svär vid mig själv, det jag säger är sant, mitt ord står fast: För mig skall alla böja knä, alla skall svära mig trohet."* Detta är Guds ord om sig själv. Detta kan bara, bara gälla Gud! Men Paulus tar dessa ord och tillämpar dem på Jesus. Han säger med andra ord att det som här bara gäller Gud nu också gäller för Jesus, p.g.a. hans jämlikhet med Gud.

Ja, vi måste faktiskt tillbaka ännu längre, för redan på 50 talet skriver Paulus i 1 Kor 8:6: *"så har vi bara en Gud, fadern från vilken allting utgår och som är vårt mål, och bara en herre, Jesus Kristus genom vilken allt är till och genom vilken vi är till."*

Paulus säger att det bara finns en Gud. Denne Gud har skapat allt. Sedan säger han samma sak, som man bara kan säga om Gud, fast om Jesus. Paulus säger att man kan säga om Jesus det man kan säga om Gud, nämligen att han är skaparen av allt.

Men var ifrån – var ifrån – har Paulus fått dessa tankar på Jesu gudomlighet?

Jo dessa tankar har han fått från ingen mindre än Jesus själv. D.v.s. Jesus säger aldrig: - Jag är Gud! Varför inte? Jo, för att det hade människor aldrig kunnat ta till sig. Deras uppfattning om Gud är Jahve, Skaparen, Israels Gud. De hade inget koncept för eller förståelse av en treenig Gud. Det hade bara skapat förvirring. Och Jesus ville inte säga något i det här läget som bullrade så högt att hans åhörare inte hade hört något annat. Jesus ville att de skulle lyssna, i lugn och ro, åtminstone i så mycket lugn det nu fanns omkring Jesus, på vad han hade att säga. Ändå är det detta han säger, fast oftast i handling. Och det var ju också vad hans motståndare uppfattade, som vi redan sett vid hans anspråk på att vara sabbatens herre.

Den texten är också intressant för att den föregås av en annan händelse. Låt oss därför gå tillbaka till Mark 2 igen. Så här inleds det kapitlet, Mark 2:1-12: *"Några dagar senare kom han tillbaka till Kafarnaum och det blev känt att han var hemma. Det samlades så mycket folk att inte ens platsen utanför dörren räckte till längre, och han förkunnade ordet för dem. Då kom de dit med en lam som bars av fyra män. Eftersom de inte kunde komma fram till Jesus i trängseln, bröt de upp taket ovanför honom och firade ner bädden med den lame genom öppningen. När Jesus såg deras tro, sade han till den lame: "Mitt barn, dina synder är förlåtna."*

Nu satt där några skriftlärda, och de tänkte för sig själva: 'Hur kan han tala så? Han hädar ju. Vem kan förlåta synder utom Gud?' Jesus förstod i sin ande vad de tänkte och sade till dem: 'Hur kan ni tänka så i era hjärtan? Vilket är lättast, att säga till den lame: Dina synder är förlåtna, eller att säga: Stig upp, ta din bädd och gå? Men för att ni skall veta att Människosonen har makt att förlåta synder här på jorden, säger jag dig' – och nu talade han till den lame – "stig upp, ta din bädd och gå hem.' Och mannen steg upp, tog genast sin bädd och gick ut i allas åsyn, så att de häpnade och prisade Gud och sade: 'Aldrig har vi sett något sådant!'"

Vad händer här?

Jesus förlåter en man hans synder.

Då reagerar de skriftlärda, för bara Gud kan ju förlåta synder. Har de rätt? Så klart har de rätt. Om du är elak mot någon annan så kan ju inte jag förlåta dig. Du kan förlåta synd som någon begått mot dig. Allt annat kan bara Gud förlåta. Och ändå förlåter Jesus mannens synder. Med andra ord träder han fram och visar vem han är. Jesus är Guds son, själv Gud. Och därför kan han förlåta mannens synder. De skriftlärda förstår vart Jesus vill komma. Och när han nu senare i samma kapitel kallar sig för "sabbatens herre" rinner bågaren över och de beslutar sig för att förklara krig mot honom.

Evangelierna är fyllda av liknande berättelser, och till slut också allt mer av klartext, som när Jesus säger i Joh 10:30: *"Jag och Fadern är ett."* Också då förstår hans motståndare vad han säger, och tar upp stenar för att stena honom.

En stor del av Jesu undervisning utgår från vem han själv är. Han säger i princip: "Om ni vill ha gemenskap med Gud, så kom till mig." (Joh 14:6)

Det finns en djup hunger i varje människas liv. Olika tänkare har försökt förstå vad det är vi hungrar efter.

Freud sa: - Människan hungrar efter kärlek.

Adler sa: - Människan hungrar efter att få betyda något.

Frankl sa: - Människan hungrar efter livsmening.

Jung sa: - Människa hungrar efter trygghet.

Jesus säger: Jag är livets bröd.

Många människor lever i mörker och söker vägledning.

Jesus sa: - Jag är världens ljus.

Många lever i dödsfruktan.

Jesus sa: - Jag är uppståndelsen och livet.

Många bär på skuld.

Jesus säger: - Kom till mig alla ni som är trötta och tyngda av bördor, så skall jag ge er vila.

Många längtar efter att någonting värt att ge sitt liv åt.

Jesus säger: - Följ mig!

Allt det här visar tydligt att Jesus såg sig själv som svaret på vår längtan och vårt sökande.

Han säger t.o.m. att den som tar emot honom tar emot Gud (Mark 9:37) och att den som sett honom sett Gud, (Joh 14:9).

Jesus är Gud. Inte istället för Fader, men tillsammans med Fadern. Inte istället för Anden, men tillsammans med Anden. Detta är Bibelns mest anmärkningsvärda påstående om honom.

Paulus skriver, Kol 2:9: *"Ty i honom har hela den gudomliga fullheten förkroppsligats och tagit sin boning."* Ja, där hamnar vi till slut. Allt det Bibeln påstår om Gud uppfylls i Nya Testamentet i Jesus.

Gud är: Allvetande, allestädes närvarande, allsmäktig, evig och oföränderlig. Detta kan bara sägas om Gud själv. Och allt det sägs om Jesus. Se här:

Allvetande: I Joh 16:30 säger Johannes om Jesus: *"Nu vet vi att du vet allt."*

Allestädes närvarande: I Matt 28:20 lovar Jesus: *"Jag är med er alla dagar till tidens slut."*

Allsmäktig: Matt 28:18: *"Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden."*

Evig: Johannes skriver om Jesus i Joh 1:1: *"I begynnelsen fanns Ordet, och Ordet fanns hos Gud, och Ordet var Gud."*

Oföränderlig: Hebr 13:8: *"Jesus Kristus är densamme igår, idag och i evighet."*

Om jag nu ska säga något avslutande om detta, som sammanfattning: Den populärvetenskapliga moderna tesen om att det var kyrkan som "gjorde Jesus till Gud", och dessutom så sent som på 300-talet är helt enkelt nonsens. Dessa tankar kan följas bakåt i tiden till 200-talet, till 100-talet-, till 60-talet, till 50-talet och hela vägen tillbaka till Jesus. Och notera då också att det verkligen var så t.o.m. Jesu fiender uppfattade detta. I början av 100-talet skriver Plinius d.y. som var ståthållare i Bitynien ett brev till kejsar Trajanus. Han är frustrerad och förvirrad. Han vet inte vad han ska göra med de kristna. De vägrar att tillbe kejsaren. Nu vill han ha råd från Trajanus omkring hur han borde hantera det kristna problemet. Så här beskriver han den tidiga kyrkan: *"De påstod att de (de kristna) på bestämd dag brukar samlas före soluppgången och sjunga en sång till Kristus såsom till en gud."* D.v.s. Plinius den yngre uppfattade verkligen att de kristna redan på 100-talet tillbad Jesus som Gud.

Och det samma gällde förstås Jesu fiender i evangelierna. Lyssna t.ex. till Joh 5:16-18 som återberättar vad som hände efter att Jesus botat en förlamad man på sabbaten. Du hör då också hur debatten om vem som egentligen är sabbatens herre mullrar mellan raderna: *"Nu började judarna förfölja Jesus eftersom han hade gjort detta på en sabbat. Men han sade till dem: 'Min fader verkar ännu i denna stund, och därför verkar också jag.' Då blev judarna ännu ivrigare att döda honom, eftersom han inte bara upphävde sabbatsbudet utan också påstod att Gud var hans far och därmed jämställde sig med Gud."*

Varför vill man döda Jesus? Ja, inte var det för att han gick omkring som en hippiegestalt och talade om "love, peace and understanding". Nej, Jesu fiender förstod mycket väl vart Jesus ville komma. Jesus ställde sig i Guds ställe och predikade om Guds rike. Jesus sa, med sina anspråk och sina handlingar att han var Guds son, själv Gud. Och för det blev han dödad. Men också uppväckt, förstås, för så inleder ju Paulus sitt episka Romarbrev genom att presentera, Rom 1:3-4: *"evangeliet om hans son, som till sin mänskliga härkomst var av Davids ätt och genom sin andes helighet blev insatt som Guds son i makt och välde vid sin uppståndelse från de döda: Jesus Kristus, vår herre."*

Sa Jesus verkligen att han är Gud? Frågan är oerhört viktig, för om Jesus inte var Gud, som en av de tre personerna i gudomen, och vi ändå tillber honom... Ja, då kan och måste det ju sägas att kyrkan ägnar sig åt någon slags form av avgudadyrkan. D.v.s. då har vi missförstått allt. Men, som jag har försökt visa, kan man inte läsa Bibeln på något annat sätt. Jesus är Immanuel, Gud med oss. Den Gud som kommer till oss som inte kan komma till honom.

Lärjungarna var uppväxta i en strängt monoteistisk miljö. Ändå utvecklas deras lärjungaskap alltmer mot en tillbedjande hållning till Jesus. Det är också med en särskilt fascination som Johannes, den av evangelieförfattarna som är allra tydligast med att uttrycka Jesu gudom, återberättar vad som sker i Getsemane när man kommer för att fängsla Jesus, Joh 18:4-6: *"Jesus, som visste om allt som väntade honom, gick ut till dem och frågade: 'Vem söker ni?' De svarade: 'Jesus från Nasaret.' Han sade: 'Det är jag.' Bland dem stod också Judas, han som förrådde honom. När Jesus nu sade: 'Det är jag' vek de tillbaka och föll till marken."*

"Det är jag..." Orden knyter självklart an till Guds självpresentation i 2 Mos 3:13-14: *"Då sade Mose till Gud: 'Om jag nu kommer till israeliterna och säger att deras faders Gud har sänt mig till dem och de frågar efter hans namn, vad skall jag då svara?' Gud sade: 'Jag är den jag är. Säg dem att han som heter 'Jag är' har sänt dig till dem.'"*

Lägg märke till hur Johannes beskriver människorna reaktion inför att det heliga gudsnamnet "Jag är", "Jahve", uttalas. Jesu motståndare slås till marken. Detta är en maktdemonstration. Och budskapet är förstås att i detta uppenbarar Gud sig själv.

Så blir lärjungarnas förhållande till Jesus allt mer likt det judiska folkets förhållande till Gud i Gamla testamentet. Jesus förlåter synd. Jesus är, likt Gud i Ps 23, den gode herden som tar hand om sitt folk. Han är den som dominerar kaosmakterna och kan stilla stormen på Genesarets sjö. Och till slut är Jesus också den kommande brudgummen, Mark 2:18-20, vilket går tillbaka till profetian i Hos 2:19 där Gud talar om sin framtida relation med sitt folk: *"Jag skall äkta dig för evigt, jag skall äkta dig i rättfärdighet och rätt, i kärlek och förbarmande."*

Och så förstår också Paulus detta när han skriver i en text vi redan läst, men ändå, låt oss återvända till 1 Kor 8:5-6: *"Ty även om det finns så kallade gudar, i himlen eller på jorden - och det finns ju många gudar och många herrar - så har vi bara en Gud, fadern från vilken allting utgår och som är vårt mål, och bara en herre, Jesus Kristus genom vilken allt är till och genom vilken vi är till."*

Jag tycker att det känns hur Paulus brottas med orden och med övertygelsen, denne gamle farisé, som vuxit upp med den judiska trosbekännelsen och som liksom har den i sitt andliga DNA, 5 Mos 6:4: *"Hör, Israel! Herren är vår Gud, Herren är en."*

Det är nu dessa ord han utgår från när han bekänner att Gud är en, men också att Jesus är, inte bara herre, utan också Herren (i bestämd form) *"genom vilken allt är till och genom vilken vi är till."*

Detta är vår teologiska grund för övertygelsen att Jesus inte bara är unik, utan unik som Guds son, själv Gud och enda vägen till Fadern. För om Jesus är Gud är det inte förmätet att säga att han är enda vägen till Gud. I själva verket kan vi inte alls komma till Gud, utlämnade åt oss själva. Men Jesus är Gud som kommer till oss. Han är alltså först Guds väg till dig, så att han sedan kan bli din väg till Gud. Det är logiken här. Om vi själva inte kan komma till Gud blir förstås detta att Gud kommer till oss den enda möjliga vägen.

Kyrkan har formulerat det unika med Jesus i sin tro på att han är "sann Gud och sann människa". Här har jag betonat Jesu gudom, som alltid har varit en viktig bekännelse för kyrkan men som också alltid har varit en attackerad trossats från hennes motståndare.

Man behöver förstås också betona Jesu mänsklighet. Vi bekänner den, men hur väl tillämpar vi den bekännelsen i vår teologi egentligen. Är det inte sant att vi tenderar att se Jesus som en Gud, som lånat en kropp, och går omkring och gör under, för att människor ska upptäcka att han egentligen är Gud? Fast då missar vi poängen. Jesus var verkligen människa. Han levde våra liv och t.o.m. frestades i allt. Ser vi inte detta riskerar vi också att börja se på oss själva som människor, som har en kropp till låns, som vi inte behöver älska eller sköta eftersom den snart ska bort och eftersom det andliga ju är det viktiga. Poängen blir här: Eftersom Gud verkligen valde att bli människa är du bejakad i din mänsklighet, din kroppslighet, din glädje över skapelsen och livet i sina hela vidd. Eftersom Jesus var människa får du också vara det, i alla dess dimensioner. Och när det är svårt vet han också vad det är. Om detta finns mycket, mycket att säga, men jag väljer nu att gå vidare, för jag vill också hinna ta upp en del andra aspekter av frågan HUR budskapet om den unike Jesus borde förkunnas. Alltså vill jag också säga:

Jesus är unik och detta måste förkunnas med personlig övertygelse.

För varför skulle människor tro på vårt budskap om att Jesus är unik om man inte också kan se detta i våra liv? Om Jesus är den ende... varför lever jag då så ofta för det myckna? Blir inte förkunnelsen om att Jesus är unik, den ende, trovärdig först när man ser att han också är den ende i mitt liv?

Paulus skriver i 1 Kor 15:8: *"Allra sist visade han sig också för mig, detta ofullgångna foster."*

Att Jesus är unik måste förkunnas inifrån. Det måste förkunnas med en övertygelse som har sina rötter inte bara i ett teologiskt studium utan också i ett personligt möte med Jesus själv som får sätta sin prägel på mitt liv. För visst är det väl det som ligger i Petrus ord i Joh 6:68-69 när Jesus frågar lärjungarna om de också, som alla andra, tänker lämna honom och gå sin väg: *"Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tror och vi förstår att du är Guds helige."*

Detta är inte en teologisk föreläsning. Detta är en djup personlig upptäckt. - Jesus, du är den enda vägen, inte bara för mänskligheten utan också för mig.

"Jag har rest världen runt. Jag har sökt högt och lågt. Ingenstans har jag funnit någonting som kan tillfredsställa mitt sinne, mitt hjärta och min själs djupaste längtan som Jesus gör. Inte bara är han vägen, sanningen och livet. För mig är det också personligt. Han är också min väg, och min sanning, och mitt liv..." (Ravi Zacharias, indisk teolog)

Jesus är unik och detta måste förkunnas. Och så har jag lagt till orden MED ÖVERTYGELSE. Nu skulle jag också vilja lägga till två andra ord, nämligen dessa:

II. Jesus är unik och detta måste förkunnas MED ÖDMJUKHET

Jag måste tro att det är möjligt. Man måste kunna vara både övertygad och ödmjuk, på en och samma gång. Den som har sin trygghet i Gud måste inte kriga för livet i vart enda samtal. Jag måste få tro att det är möjligt att både vara vänlig, inlyssnande och närvarande för en annan människa, samtidigt som man vågar stå rak för sin egen övertygelse. Tror du inte det?

Det värsta som kunde hända är inte att kyrkan beskylls för att vara intolerant. Det värsta som kunde hända vore om den beskyllningen vore sann. För visst finns det intoleranta kyrkor och aggressiva predikanter. Men de liknar verkligen inte Jesus. För trots sina starka anspråk uppfattades han inte som hårdhänt eller intolerant. Tvärtom beskylls han ju ibland för att vara alldeles på tok FÖR tolerant av dem som tyckte annorlunda och som därför sa om honom, Luk 15:2: *"Den mannen umgås med syndare och äter med dem."*

Det tycks faktiskt tvärtom som Jesus inte alls har särskilt svårt med att människor syndat och misslyckats. Han säger att det är för dem han kommit. Däremot är han väldigt tuff mot sin tids intoleranta och dessutom självrättfärdiga ledare. Därför är jag övertygad om att man kan förkunna att Jesus är unik på ett ödmjukt och inkännande sätt, så länge det verkligen är Bibelns Jesus vi predikar.

Så här skrev ju Petrus, 1 Petr 3:15-16: *"Men Herren, Kristus, skall ni hålla helig i era hjärtan. Var alltid beredda att svara var och en som kräver besked om ert hopp. Men gör det ödmjukt och respektfullt i medvetande om er goda sak, så att de som talar illa om ert fromma liv i Kristus får skämmas för sitt förtal."*

Hörde du? Petrus säger att det är möjligt att vara både tydlig och ödmjuk, på en och samma gång. Man kan ha respekt för en annan människa men också för sin egen övertygelse, på en och samma gång. Och jag är övertygad om att det är så vi måste förkunna vår tro på en unik Jesus.

Dessutom vill jag säga att jag själv också är ödmjuk inför att människor verkligen kan ha mött Gud och bära omkring på djupa gudsupplevelser, långt utanför kyrkans väggar. Jag tror att Jesus är enda vägen till Gud, men till Jesus finns som bekant många, många vägar.

Det finns ett gott skäl för mig att tro så. Det var nämligen så jag själv mötte Gud. Jag växte upp i ett sekulariserat svenskt hem, där Guds namn aldrig nämndes, annat än i en och annan svordom. Och ändå har jag alltid längtat efter Gud. Jag minns hur jag en gång var ensam hemma, kanske 9 år

gammal, när jag bestämde mig för att prova att be. Jag tror att jag skulle kunna peka ut den kvadratmeter jag stod på den dagen, för det som hände var så speciellt. Jag blev plötsligt och väldigt tydligt medveten om att jag inte var ensam i rummet. Det var något heligt, varmt och gott som omgav mig; som om solen brutit fram ur molnen och lyst rakt in i rummet. Detta blev ett viktigt steg för mig närmre Gud som i slutändan ledde till att jag bad min frälsningsbön kanske 5 år senare.

Maria Kuchen, svensk författarinna och poet, inbjuds av Svenska kyrkan att finnas med i ett samtal omkring nya psalmer. Hon svarar nej. Hon svarar att hon inte är kristen och att hennes dikter inte alls passar som psalmer, men efter viss övertalning svarar hon till slut ändå ja. Och där, i ett italiensk kloster tillsammans med andra poeter, troende och sökare, upptäcker en vanlig svensk kvinna, mitt i livet och helt oväntat, att det finns en Gud. Hon skriver: *"I ett visst givet ögonblick läste jag en rad i psalmtexten jag råkade hålla i handen just då. Det stod: - Var inte rädd, det är jag. Jag kände inte igen orden, visste inte att de anspelade på citat ur evangeliet – "Lugn, det är jag. Var inte rädda." (Matt 14:27, Mark 6:59) Och i stunden spelade det ingen roll. Det där, de orden, Ordet, just då, som jag upplevde det, var inte ord på ett papper. Det var Någon i rummet som sa det. Någon jag inte kunde se. En värme som talade. En immanent kropp. Och jag gömde mig bakom pappret med psalmen på och började storgråta och tänkte: Jag vill inte! GÅ DIN VÄG."* (Ur "Anteckningar efter en frontalkrock med Gud.")

Jesus säger att han står vid dörren och bultar. Men ibland tycks det som att Gud kommer rakt in i våra liv utan att ha knackat först och väntat på svar.

Vi bör alltså ha stor ödmjukhet inför att människor kan ha mött Gud och att det därför finns någonting att haka tag i redan i våra samtal. Så gör ju Paulus på Aeropagen i Athen när han säger, Apg 17:22-23: *"Paulus steg fram inför areopagen och sade: 'Athenare, jag ser av allt att ni är mycket noga med religiösa ting. När jag har gått omkring och sett på era gudabilder har jag nämligen också upptäckt ett altare med inskriften: Åt en okänd gud. Det som ni alltså dyrkar utan att känna till, det är vad jag förkunnar för er.'"*

Jesus är unik och detta måste förkunnas... med ödmjukhet. För hur skulle du själv vilja att någon hjälpte dig till tro, om du ännu inte var en kristen? Med allt du vet idag och med allt Jesus betyder för dig... skulle du inte ha varit tacksam då om någon tog mod till sig och försökte hjälpa dig till tro? Jag tänker att Jesus redan gett oss den bästa vägledningen för detta i dessa berömda ord: - Allt vad du vill att människorna ska göra för dig ska du göra för dem. Så hur skulle du vilja att någon berättade för dig om Jesus?

Du skulle säkert inte vilja att någon betedde sig som en telefonförsäljare som håller en två minuter lång monolog i luren, utan att alls bry sig om vem du är eller om du alls lyssnar. Nej, du skulle nog önska få möta någon som både kunde lyssna och berätta och som dessutom brydde sig om dig på riktigt, inte sant? Eller som Petrus säger det: "ödmjukt och respektfullt".

Jag har två satser kvar. Här kommer den näst sista:

III. Jesus är unik och detta måste förkunnas I ORD OCH HANDLING

Jesus förkunnade Guds rike, men han demonstrerade det också. Han både undervisade och lät under visa på Guds rike. Jag älskar dynamiken i Jesu undervisning. Han kunde tala teologi med teologer när han utgick från gamla texter i profetskrifterna och i lagboken. Men han visste också hur man berättade en god historia när han talade om hur detta att söka Guds rike är som att gå på skattjakt eller t.o.m. att få komma till en kunglig fest.

Men Paulus skriver i 1 Kor 4:20: *"Guds rike är inte ord, utan kraft."* Och därför kan Guds rike inte bara förmedlas genom ord. Ord och gärning måste gå hand i hand. Kraftgärningar, så klart, där Gud själv får begära replik i debatten, som när Jesu förlåtelse av den lame mannen ifrågasätts och han för att

visa att hans ord gäller säger: - För att ni ska veta att människosonen har makt att förlåta synder, stig upp och gå.

Av samma skäl är förbönstjänsten, och förekomsten av under, fortfarande lika viktigt.

Men säkert ska Guds rike inte bara förkunnas genom det övernaturliga utan också genom en gemenskap som gestaltar den unike Jesus, d.v.s. genom en kristen gemenskap som lever ut hans kärlek både i relation till varandra och till sin omgivning.

Jag tycker om försöken i den så kallade Lausannedeklarationen, i det följande Manillamanifestet och slutligen i den så kallade Kapstadsöverenskommelsen, där evangelikala samfund från hela världen kommit samman för att försöka artikulera sitt budskap och sin uppgift i vår tid. De är väl värda ett studium. Jag vill bara läsa några välgenomtänkta formuleringar här, från Manillamanifestet, där man tänkt omkring kyrkan och den sociala nöden i dessa ord: "Evangelisation är det primära eftersom vår huvudangelägenhet gäller evangeliet, att alla människor skall få tillfälle att ta emot Jesus Kristus som Herre och Frälsare. Men Jesus förkunnade inte enbart Guds rike. Han demonstrerade dess ankomst genom gärningar i barmhärtighet och kraft. Vi är idag kallade till en liknande integrering av ord och handlingar. I en anda av ödmjukhet är vi kallade att predika och undervisa, att vårda de sjuka, att mätta de hungriga, att visa omsorg för de fängslade, att hjälpa missgynnade och handikappade och att befria de förtryckta. Samtidigt som vi erkänner mångfalden av andliga gåvor, kallelser och sammanhang, påstår vi också att vittnesbörd och tjänst är oskiljaktiga."

Eftersom det här i det närmaste låter som en beskrivning av just Frälsningsarmén, nämligen ett tydligt vittnesbörd om frälsningen i Jesus och ett starkt socialt engagemang tycker jag mig verkligen inte har så mycket mer att säga till er idag. Hellre vill jag lyssna. Men det är min övertygelse som lokal pastor i en av alla församlingar idag, som möter den stora stadens nöd och flyktingars utsatthet, att min tro på den unike Jesus, som söker efter det förlorade för att rädda det, på något sätt också måste få sitt uttryck i en församling som tjänar andra människor.

Kyrkan kan visst bli inskränkt och intolerant, men mötet med Kristus själv i den nödställda kommer alltid att tänja på och vidga våra perspektiv. Det är någonstans min övertygelse att den kyrka som anklagas för att vara intolerant måste ge sin replik i debatten, men inte på tidningens insändarsidor utan genom att leva ut sin tro på en barmhärtig Gud och en Frälsare som dör med öppen famn. Nu har jag ett sista påstående:

IV. Jesus är unik och detta måste förkunnas MED TACKSAMHET

I slutet av andra världskriget sjönk en amerikansk ubåt i hemmahamn. Båten var full av besättningsmän varför dykare genast sattes in. När dykarlaget cirkulerar runt båten hör de en av besättningsmännen slå med en hammare mot metallskrovet. Han hamrar ett morsemeddelande. Han hamrar en fråga: - Finns det hopp? Det är den fråga vi alla ställer någon gång. Finns det hopp?

Bibeln säger verkligen att det finns hopp! Detta är kyrkans offensiva svar i varje trängd tid. För vi söker hopp och därför söker vi oss till dem som kan ge oss hopp. Det spelar ingen roll hur väl en kyrka talar eller hur vackert hon sjunger om hon inte också kan ge sin tid och sin omgivning något att hoppas på.

Lyle E. Schaller, forskare inom församlingstillväxtrörelsen säger att den gemensamma faktorn för växande kyrkor runtomkring i världen är deras förmåga att förmedla hopp. Det är tonen av hopp och framtidstro som avgör hur många som berörs av församlingens arbete! Visst vill vi ta den passningen? Skulle inte vår målsättning vara att ingen skulle lämna oss utan att ha fått någonting att hoppas på?

Det finns ett sådant hopp i en genuint tacksam människas liv. Jag tror verkligen att Jesus är unik. Och jag är övertygad om att det är vår uppgift att förkunna det. Judas skriver i sitt brev, Judas 1:3: "*Mina*

kära, i min stora iver att skriva till er om vår gemensamma frälsning känner jag mig tvungen att sända er en maning att kämpa för den tro som en gång för alla har anförtrotts de heliga."

- Vi måste kämpa för evangeliet, skriver Judas. Jag kan då inte låta bli att tänka på hur Apg 4 berättar om den första förföljelsen mot den kristna kyrkan. Vad handlade den om egentligen? Jo, den handlade om detta, Apg 4:18-20: *"De kallade in dem och sade åt dem att aldrig tala eller undervisa i Jesu namn. Men Petrus och Johannes svarade dem: 'Tänk efter själva om det är rätt inför Gud att lyda er mer än honom. Vi kan inte tuga med vad vi har sett och hört.'"*

Till slut är vid bundna vid detta. Jesus är unik. Från detta kan ingen trogen kristen backa. Uppenbarelseboken berättar om två kontrasterande kvinnor, skökan och bruden. Skökan har många män. Men för bruden finns bara en. Så blir kanske den första striden också den sista. Det är som ett stort schackparti alltihop. Till att börja med gör man några drag med bönder, löpare och torn, allt för att vinna mark. Men till slut handlar allt om kungen.

Ja, till slut handlar allt om Kungen, och om frågan om vem Jesus är.

Detta måste förkunnas, men också hanteras varsamt. För visst finns det kyrkor, församlingar och predikanter som blivit intoleranta. Men det finns minsann en väg som är både trogen och klok. Petrus hjälper oss: *"Herren, Kristus, skall ni hålla helig i era hjärtan. Var alltid beredda att svara var och en som kräver besked om ert hopp. Men gör det ödmjukt och respektfullt..."*

Hörde du var Perus började? Han började inte med strategier eller kampanjer. Han menar att det börjar med ditt hjärta. *"Herren, Kristus, skall ni hålla helig i era hjärtan."*

För om Jesus är den ende för dig då märks det nog.

Och då lyssnar man nog. Ja, kanske kräver man, som Petrus skriver, med tiden t.o.m. besked om ditt hopp. "Hur kan det komma sig att denne Jesus betyder så mycket för dig?" Och visst går det att besvara den frågan, både med teologisk och personlig övertygelse, och den trygghet allt detta för med sig, samtidigt som du är ödmjuk och respektfull inför den människa du möter.

Självklart, för sådan var ju den unike Jesus vi predikar. Inte kom de slagna och svaga; inte kom de utstötta och bortvalda; inte kom de oroliga och tvivlande till honom för att de tyckte att han var okänslig och intolerant? Knappast!

Jag tror att människor känner vad vi känner för dem. Känner vi oss överlägsna, ser vi ner på andra, så känns det som en ishavsvind in i människors liv. Människor kom till Jesus för att hans kärlek var unik. Sanningen om att han var unik gav människor hopp. Jesus var annorlunda. Hans ord var annorlunda. Hans nåd var annorlunda. Hans blick var annorlunda. Och de som upplevt det kunde inget annat säga än det som Petrus och Johannes säger till de motståndare som vill tysta ner förkunnelsen om det unika med Jesus, Apg 4:12: *"Hos ingen annan finns frälsningen, och ingenstans bland människor under himlen finns något annat namn som kan rädda oss."*